

РЕШЕНИЕ

№ 8043

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10454** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс
АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес
на управление [населено място], [улица], бизнес сграда „А.“, секция В, ет.1, офис 4В,
представявано от управителя М. А. К. срещу Решение № 2743 от 21.07.2025 г. на Софийски
районен съд, постановено по АНД № 8692/2025 г. по описа на съда, 104 състав, с което е
потвърдено Наказателно постановление (НП) № 29-2500022 от 02.05.2025г. на директора на
Дирекция „Трудова мобилност“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда, с което на
„БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД за нарушение на чл. 7, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и
трудова мобилност (ЗТМТМ) на основание чл. 79, ал. 4, във вр. чл. 78, ал. 1 от ЗТМТМ е
наложено административно наказание -имуществена санкция в размер на 1 500.00 лв.
В касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е неправилно и
незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в нарушение на
процесуалните правила. Изложени са подробни аргументи, че не е извършена промяна на
трудоовото правоотношение, която да е в противоречие на ЗТМТМ и която промяна да е довела да
полагане на труд от страна на гражданин на трета държава на работно място, което може да бъде
заето от български гражданин и гражданин на ЕС. На следващо място е посочено, че не е налице
възлагане на работа, различно от мястото на работа, тъй като полагането на труд на строителен
обект от гражданин на чужда държава, а не в офиса на търговското дружество, не води до

промяна на мястото на работа по смисъла на чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ. На трето място е изложено, че не е налице и командироване, тъй като лицето е полагало труд в [населено място], което е мястото му на работа, а правна възможност е да се полага труд извън посоченото място на работа в ЕРПР, без същото до води до нарушение на чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ и без да се счита за промяна. Също така се твърди, че не е ясна датата на извършване на нарушението. Моли съда да отмени решението на СРС и НП.

В съдебно заседание касаторът „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД се представлява се от адв. А., която поддържа касационната жалба по изложени съображения в нея и моли съда да отмени решението на СРС и процесното НП. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък съгл. чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът - директор на дирекция „Трудова мобилност“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ редовно призван, представлява се от юрк. Г., която оспорва касационната жалба. Моли съда да остави в сила решението на СРС и да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Ю., който дава становище за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Софийски районен съд е потвърдил наказателно постановление № 29-2500022 от 02.05.2025 г. на директора на дирекция „Трудова мобилност“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД е наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 79, ал. 4, във вр. чл. 78, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност за нарушение на чл. 7, ал. 2 от същия закон. За да потвърди процесното НП, въззивния съд е установил следната фактическа обстановка:

На 05.03.2025г. е извършена проверка на „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД по спазване на трудовото законодателство, ЗТМТМ и Закон за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) в обект, находящ се в [населено място], местност НПЗ „Х. Д.“, [улица]. На обекта са били извършвани строително-монтажни работи от дружеството касатор. Лицето Сарвар Е. У. А. – чужденец, гражданин на У., е било заварено да полага труд като е декларирал, че работи за „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД. Установено е било, че А. имал сключил трудов договор с дружеството на 06.11.2024 г. за длъжността „кофражист“ с посочено място на работа на адрес: [населено място], [улица], сграда „А.“, секция „В“, ет. 1, офис 4В. А. е бил назначен на работа считано от 07.11.2024 г. Също така е било установено, че лицето има издадено разрешение за достъп до пазара на труда в Република Б. тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ (ЕРПР) с посочено място на работа: [населено място], [улица], сграда „А.“, секция „В“, ет.1. Разрешението е било валидно към момента на проверката, но А. е предоставял работната си сила на място, което е различно от посоченото в разрешението за работа, издадено от дирекция „Миграция“ при МВР, като е прието, че нарушението е извършено на 07.11.2024 г. в [населено място].

Тази фактическа обстановка установена от СРС въз основа на показанията на разпитаните в съдебно заседание свидетели Г. К., П. П. и Н. С.-С., както и въз основа на събраните по делото

писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

За да потвърди наказателното постановление, въззивният съд е приел, че в производството по ангажиране отговорността на касатора, описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление, фактическа обстановка е правилно отразена и не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В мотивите си приел, че от дружеството касатор е допуснато Сарвар Е. У. А. да предоставя работната си сила на място, което е различно от посоченото в разрешението за работа, като правилно определена нарушената норма от закона. Наложена санкция е в минималния размер за съответното нарушение и отговаря на тежестта на нарушението. На следващо място изложил, че случаят е типичен за този вид нарушения и не може да се квалифицира като маловажен.

Пред настоящата инстанция от касатора не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, но неправилно.

Касационната инстанция възприема установената от Софийски районен съд – фактическа обстановка, която кореспондира на събраните по делото доказателства, но не и нейното правно съобразяване.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗТМТМ, работниците – граждани на трета държава с разрешен достъп до пазара на труда могат да работят по трудово правоотношение или като командировани, или като изпратени в рамките на предоставяне на услуги на територията на Република Б. – само за местния работодател или местното лице, приело на работа командировани или изпратени работници или служители, и за посочените в разрешението, издадено от компетентните органи място, длъжност и срок на работа.

Приложената санкционна разпоредба на чл. 78, ал. 1 от ЗТМТМ на свой ред предвижда в случаите, когато за нарушение на този закон не е предвидено друго наказание, на виновните лица се налага глоба или имуществена санкция в размер от 1 500 до 15 000 лв.

За да бъде осъществен състав на това административно нарушение следва субектът санкционираното лице – местен работодател по смисъла на § 1, т. 11 от ДР на ЗТМТМ да е лице, осъществяващо дейност на територията на Република Б., регистрирано по българското законодателство или по законодателството на друга държава – членка на Европейския съюз, на държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., което за своята дейност ползва услугите на командирован или изпратен работник или служител от държавите – членки на Европейския съюз, или от трети държави, да използва работната сила на лице – гражданин на трета държава, в нарушение на параметрите на издаденото на това лице разрешение за работа – за конкретен работодател, длъжност, място и срок на работа.

Страните по делото не спорят, а и от събраните доказателства се установява, че Сарвар Е. У. А. е гражданин на трета държава - Република У. с надлежно разрешен от компетентните органи, разрешение за пребиваване № RA0431184 тип „единно разрешение за пребиваване и работа“ в Република Б. до 08.11.2027 г. и е полагал труд като „кофражист“ на обект в [населено място], местност НПЗ „Х. Д.“, [улица].

В ЗТМТМ и нормативните актове, свързани с неговото прилагане – Правилника за прилагане на ЗТМТМ (ППЗТМТМ) не съдържат определение на понятието „място на работа“, използвано неколккратно от законодателя в цитираните нормативни актове. С оглед това, следва да се възприеме понятието „място на работа“, с което борави Кодекса на труда (КТ), независимо че същото се отнася до реквизитите на трудовия договор.

Съгласно нормата на чл. 66, ал. 3 от КТ за място на работа се смята седалището на

предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата, т.е. мястото на работа се определя чрез някой от установените в разпоредбата критерии за това. Първият от тях е общ и приема като място на работа седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор (в случая седалището на местното регистрирано по българското законодателство лице, приело командирования работник). Останалите два критерия са специфични – първият е конкретизиране на мястото на работа с трудовия договор, а вторият – характерът на работата, като при него мястото на работата се определя с оглед на съдържанието на трудовите задължения, чиято специфичност изисква те да бъдат изпълнявани на точно определено място. При това положение, с оглед характера на работата – „кофражист“ (професията кофражист, с код по Национална класификация на професиите и длъжностите (НКПД) 71142004, съгласно НКПД е свързана със строежи, тъй като е част от клас професии класифицирани работници, подклас строителни работници и сродни на тях), за която е сключен и трудовият договор с узбекистанския гражданин в Република Б., както и предмета на дейност на дружеството касатор - а именно строителство на жилищни и нежилищни сгради (извършване на всякакви строително-монтажни работи и ремонти, вътрешно обзавеждане и дизайн на сгради и съоръжения), за място на работа следва да се приеме всеки обект, в който местното лице, приело го на работа, извършва тази дейност, независимо от липсата на конкретно такива данни в издаденото разрешение за работа.

С оглед изложеното касационната инстанция приема, че въпреки прехвърлянето на работна сила от страна за Сарвар Е. У. А. в изпълнение на длъжността „кофражист“ на място, различно от посоченото в разрешението за работа, но на строителен обект, на който дейност извършва местното лице – дружеството „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] приело го на работа, не би представлявало промяна на мястото на работа.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение за касационната инстанция. Касаторът е доказал извършени разноски и е предоставен списък по делото, в който са конкретизирани и сторените такива, а именно адвокатско възнаграждение съгласно договор за правни услуги от 29.08.2025 г. за касационна инстанция пред Административен съд София - град, в размер на 500.00 лева без ДДС (600 лв. с ДДС) или в размер на 306.77 евро, заплатено по банков път, поради което за осъществяването процесуално представителство пред настоящата инстанция на касатора, следва да бъдат присъдени извършените разноски. Не са налице предпоставките на чл. 78, ал. 5 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, за редуциране на претендирания адвокатски хонорар.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, и чл. 222, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXVI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2743 от 21.07.2025 г. на Софийски районен съд постановено по АНД № 8692/2025 г. по описа на съда, 104 състав и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 29-2500022 от 02.05.2025 г. на директор на Дирекция „Трудова мобилност“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на „БАРАЖ РЕСУРС“ ЕООД за нарушение на чл. 7, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, на основание чл. 79, ал. 4, във вр. чл. 78, ал. 1 от ЗТМТМ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500.00 лв.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на „БАРАЖ РЕСУРС“

ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 306.77 евро разноси по делото.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: